

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ο χρόνος είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήνας.

"Ετος χίλια δεκαόσα κι' εννεήντα... τί καλά!
περισσέματα και πλούτη μές έπηραν τα μυαλά.

Τών βρων μας μεταβελή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατι λευτά δέν έχωρα,
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως τάξια κι' έντροπήν.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγια δώδεκα και μόνο,
για τά ένα όμως μέση — δεκαπέντα και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — εγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρδ δέν βίδει — θά τόν φάη μάφο φείδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άν' εθθαίς προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Τού μηνός Δεκεμβρηγιά
μέσα κι' έξω τριμηνία.

Τρακόσα είκοσι κρατώ
και τό κουβέρεγο χαιρωτώ.

'Στὸν Πασχίδη τὸν γνωστό, ἔλλον μάρτυρα σωστό.

Νά 'πὴ τραγοῦδι θλιβερό και ὁ «Ρωμηός» δέν ξέρε,
μὰ σήμερα μνημόσυνο για τὸν Πασχίδη κάνει...
δέν έπισες μές 'στὴ φουιά μὲ τό σπαθί 'στό χέρι,
δέν σ' ἰσπεράνωσε χρυσὸ τῆς νίκης τὸ στεφάνι,
ἀλλ' έπισες κατὰδικος κι' ἔξοριστος ἔκασ
μὲς 'στοῦ Θεζῆν τὴν ἀμην και μαῦρη φυλακή.

Μίσα 'στὴν ἔξορία σου χωρὶς καρμυζὸν ἄλιβδα
τραβώντας τὴν βαρειά βαρειά τὸν σκλάβων ἀλυσιδεῖα
παρηγορεῖσόνου μοναχά μὲ τὰ ὄνειράτά σου,
ἐκεῖνα σοῦ γλυκοφύγγαν 'στὴν φυλακή σὰν 'μέρα,
και μακρυνὸς ἀντιλαλος τάναστενεγάματά σου
μ' ἕνα πικρὸ παράπονο μὲς τῶνερν' ἔδω πέρα.

Δέν σοῦ λυγίσαν τὴν ψυχὴ τὰ δάσανα τὰ τόσα,
ποῦ κάθε στίθος τὰ γροικῶ, τὰ λεία κάθε γλωσσα.
Μάτγια πολλὰ βουρκώσανε και 'στό δικό σου δρέμα,
ἀργὸς ἀργὸς ἐθάβαινε τῆς συμφοράς ὁ χρόνος,
και τὸ 'δικό σου βογγητό και τὸ 'δικό σου κλάμμα
ἦταν τῶν σκλάβων στενωγμός, ἦταν τῶν σκλάβων πόνος.

Κι' ὅσοι γροικοῦν 'στό στήθος τῶν ἀκόμα μὲτὰ καρδιά,
ποῦ δέν ἰσάπισε μ' ἡμᾶς τοὺς ἐλευθερωμένους,
ποῦ μὲς 'στὴν ἀζημέρωτη κι' ἀτλειωτὴ βραδὰ
ἀφίνει κι' ἔν' ἀνάθεμα για τὴν σκληριὰ τὸ γένους.
ἀδελφωμένοι σήμερα σὲ μνημονεύουν χωρὶς
μὲ στεφάνια μαρτυρικά και χίλια δρὸ συχάρια.

'Ακόμη τῶν Ἀράπηδων μαχαίρια μὲς σκοτόνουν,
ἀκόμη σίβηρα βαρειά τὰ χέρια μὲς 'ματόνουν,
ἀκόμη σπέρνουν κόκκαλα μαρτύρων μὲς 'στό χῶμα,
ἀκόμη δέν ἐχώρισες τοῦ κόσμου τὸ κοράκι,
και βόσκα μὲς 'στὰ σπλάγγα μὲς μὲ λαίμαργο τὸ στόμα
ἐπινοῦ τῆς πολιτικῆς τάχτοταγο σαράκι.

Κυττάζοῦν τὰ σημερινά, τάφορισμένα χρόνια,
ποῦ τὸν Σταυρὸ ποδοκυλοῦν μὲ τόση καταφρόνια,
κι' ἀποσταμένοι σταματοῦν εἰς τὸ μνημόσυνο σου
μ' ἔλον τὸν πόνο τῆς ψυχῆς και μ' ἔλον τὸν καυμό,
και γύρω μὲς μοσχοβολᾶ τὸ νεκρολεβανὸ σου
σὰν μιá θυσία πλούσια 'στών σκλάβων τὸν βωμό.

